

nými, nebo tím, že — nestalo-li se to jinak — sám přivede při hlavním přelíčení skutek, obžalobou pominutý na přetřes, a tím dle § 263 tr. ř. donutí obžalobce, aby pod uvarováním se ztráty práva, skutek stíhati, zachoval se, jak v § 263 tr. ř. stanoveno. Ustanovení § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., předpokládá sice výslovně exekuci alespoň hrozící, než nestanoví doby, od níž je mítí za to, že exekuce hrozí. Dle smyslu a účelu tohoto zákona hrozí tudíž — jak stížnost právem dovozuje z důvodu čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř. — exekuce již tehdy, je-li tu nebezpečí, že exekuce se zavede a je-li si dlužník tohoto nebezpečí vědom. Je proto bezvýznamno, že rozsudek důchodkového soudu v době, o kterou jde, proti obžalovanému vynesen ještě nebyl. Ač pak není ani zapotřebí, aby exekuce v době trestného činu byla již v běhu, budiž podotčeno toto: Trestní zákon o přestupcích důchodkových upravuje v II. dílu právní řízení; druhá hlava toho dílu, jednající o vypátrání důchodkových přestupků a o počátku řízení, ukládá v § 535 úředníkům a zaměstnancům, kteří pozastaví osobu nebo věc pro pŕtahy důchodkového přestupku, aby zařídili, čeho, třeba ku zabezpečení vyšetřování; dle ustanovení § 552 jest úřadům a zaměstnancům, povolaným ku vypátrání důchodkových přestupků, uplatnění ručení předmětů a prostředků přestupku za tresty majetkové úředním zadržením a zabavením jich. Tím, že — jak plyne ze spisů finančního ředitelství v Chebu — 10 sudů s 975·8 litry koňaku a 325·3 litry rumu, obžalovaným u hostinského uložených, bylo finanční stráží zabaveno a celnímu úřadu do prozatimního uschování odevzdáno, bylo ve smyslu zmíněných předpisů důchodkové řízení trestní již zavedeno a exekuce proti obžalovanému v běhu. Dovozuje-li nalézací soud z předpokladů, právně z části bezvýznamných, z části nesprávných, že obžalovaný nevěděl, že a kolik jest mu platiti v určitý čas, je zřejmé, že i tento závěr nalézacího soudu je právně pochybený. Výroku o přestupku § 3 zákona o maření exekuce konečně vytýká stížnost právem dle čís. 9 lit. b) § 281 tr. ř., že nalézací soud nesprávně použil zákona, totiž ustanovení § 531 tr. zák. tím, že vylučuje trestnost tohoto přestupku pro pouhé uplynutí doby promlčecí, nedbaje ostatních podmínek promlčení, a nezjišťuje zejména, nemá-li obžalovaný již žádného užitku z jednání trestného v rukou, a učinil-li náhradu.

Čís. 1007.

Zásada § 293, odstavec třetí, tr. ř. (*reformatio in peius*) neplatí, byl-li teprve v odvolacím přestupkovém řízení k odvolání veřejného obžalobce a obžalovaného do rozsudku, odsuzujícího pro přestupek, dán podnět, by zahájeno bylo řízení pro přečin.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1922, Kr I 1137/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 3. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle § 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl — z jiných důvodů. Co do uplatněného zmatku čís. 11 § 281 tr. ř. uvedl

v d ů v o d e c h:

Dle čís. 11 § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nalézací soud vykročil z mezí svého trestního oprávnění tím, že odsoudil obžalovaného pro přečin dle § 7 čís. 3 lichevního zákona k trestu tuhého vězení na 6 měsíců, a peněžitě pokutě 1000 K, v případě nedobytnosti k dalšímu tuhému vězení na 14 dnů, ačkoliv byl původně týž čin kvalifikován okresním soudem na Král. Vinohradech jako přestupek a obžalovanému uložen trest tuhého vězení v trvání 14 dnů, vedle ztráty práva volebního a volitelnosti, a to podmíněčně. Nalézací soud, který pak o věci znovu rozhodnul (na základě ustanovení druhého odstavce § 475 tr. ř.) byl prý vázán zákazem reformationis in peius, tím spíše, že státní zástupce nepodal proti rozsudku okresního soudu odvolání do výroku o vině a trestu, nýbrž jen do výroku o podmíněčném odsouzení, kterýžto zákaz napadený rozsudek porušil. Stížnost není odůvodněna. Okolnost, že proti obžalovanému bylo původně vedeno (a v první stolici také ukončeno) trestní řízení pouze pro přestupek dle § 7 čís. 1 lichevního zákona, kdežto k zavedení řízení pro přečin byl dán podnět teprve za řízení odvolacího, k němuž došlo následkem odvolání veřejného obžalobce i obviněného, nemůže zakládati porušení zákona vůbec a zvláště ne zákazu reformationis in peius dle § 293 odstavec třetí tr. ř. Předpis § 475 druhý odstavec tr. ř. ustanovuje zcela všeobecně, že v případě, v němž rozhodoval okresní soud o činu, který je přečinem nebo zločinem, dlužno rozsudek okresního soudu k návrhu státního zástupce zrušiti a z a v é s t i ř í z e n í d l e z á k o n a. Tak tomu bylo také v tomto případě. Poněvadž § 475 druhý odstavec tr. ř. nařizuje zrušení rozsudku beze všeho omezení, mohou o dalším řízení platiti pouze všeobecné zásady trestního řízení, při němž soud není nijak omezen ve výměře trestu, poněvadž jde o zcela nové a samostatné řízení pro nový čin. Není zde případu §u 293, odstavec 3 tr. ř., těžší trest, obžalovanému uložený, je přirozeným důsledkem odsouzení pro těžší trestný čin, který dal podnět k zavedení nového trestního řízení. Při tom jest úplně lhostejno, z jakého důvodu a v jakém směru podal veřejný obžalobce odvolání proti rozsudku soudu okresního. Mimochodem budiž podotknuto, že ani soudu odvolacímu nelze důvodně vytýkati, jak činí zmateční stížnost, že svým postupem porušil předpis § 477 tr. ř., ježto vynesl svůj rozsudek k návrhu veřejného obžalobce dle § 475 odstavec druhý tr. ř.

Čís. 1008.

Skutková podstata trestného činu dle § 335 tr. zák. jest založena již kulposním jednáním neb opomenutím, ohrožujícím lidský život nebo tělesnou bezpečnost lidí. Tělesné uškození jest pouze objektivní podmínkou trestnosti. Lhostejno, zda poškozený nehodu spoluzavinil.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1922, Kr I 1206/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle §§ 335 a 337 tr. zák.